XIX CONCURS DE CARTES D'AMOR

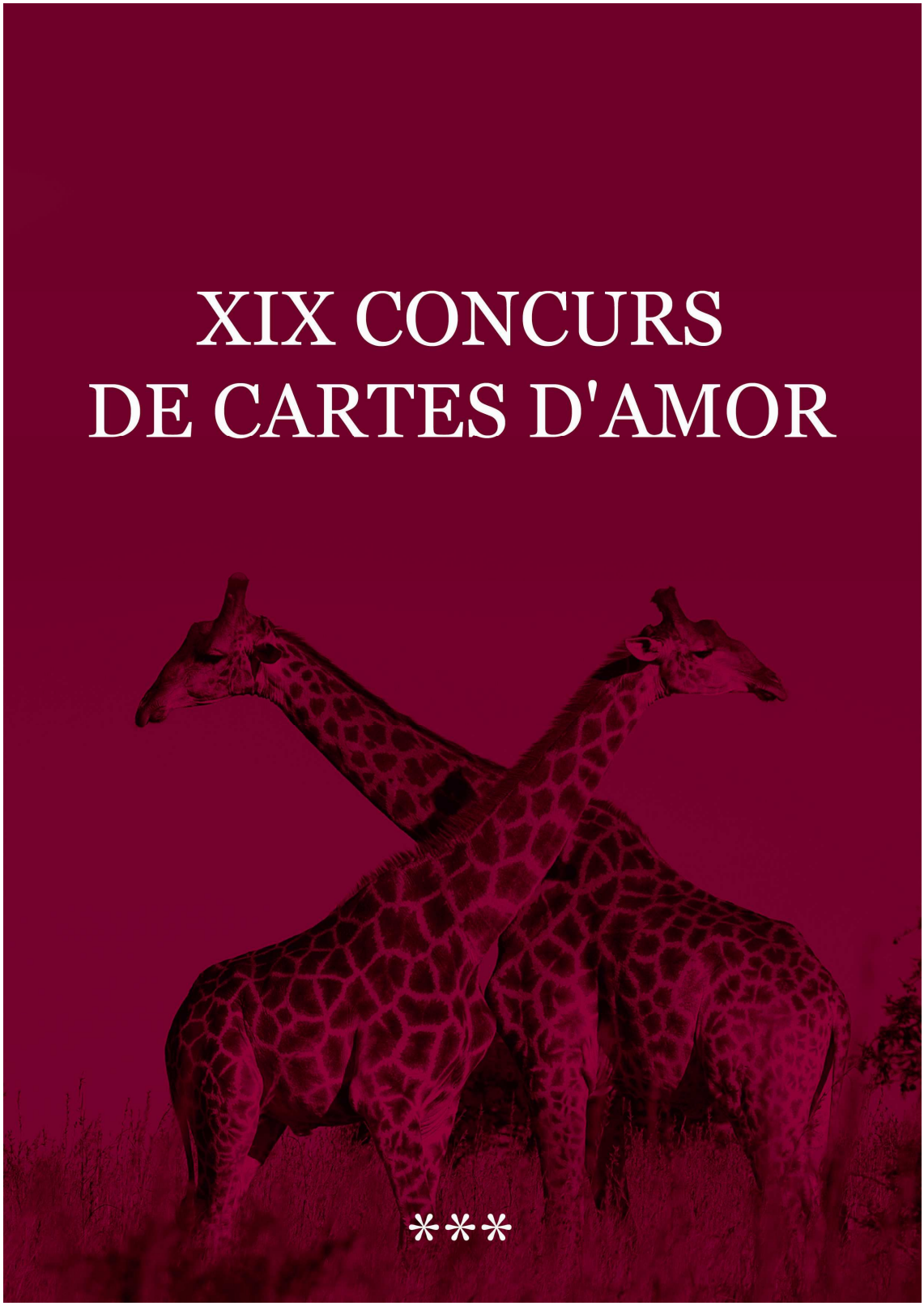

***

Premi de Cartes d’Amor. XIX edició

Calafell 2012

El jurat del XIX Premi de Cartes d'Amor va estar constituït pels següents membres: Serafina Badenas, Carolina Rion, Lluís Tetas i Lola Escoda.

Va actuar de secretària Magda Juncosa. El veredicte del premi va realitzar-se el 23 d'abril de 2012.

Editat amb la col·laboració de:

CONSORCI PER A LA NORMALITZACIÓ LINGÜÍSTICA

© dels textos: els autors
© Ajuntament de Calafell

Edició digital: juny de 2012

Edita: Ajuntament de Calafell. Regidoria de Cultura
Av. de la Generalitat, 1 - 43820 Calafell
cultura@calafell.org - www.calafell.cat

PRÒLEG

De: Regidora Sandra Suàrez Plana
Enviat el: dilluns, 18 de juny de 2012 14:37
Per a: Tothom
Assumpte: L'amor digital

Benvolguts i benvolgudes,

Llegint aquestes cartes, sembla que a Calafell l'amor mai passa de moda, o bé que una bona colla de romàntics esperen cada any amb candeletes aquesta cita per desempolsar tots els seus arxius epistolars. I dic arxius perquè, suposadament, ara ningú escriu a màquina i molt menys amb plomes d'oca com ho feien els antics escrivans.

Avui tothom va per feina, no es pot **perdre temps**; les xarxes socials, la telefonia mòbil i el correu electrònic han pres el protagonisme als carters, als segells i als sobres i han generat una nova forma de comunicació: **instantània, breu, sintètica, abreviada** i, fins i tot, a vegades impersonal. Seria allò que diuen "renovar o morir".

Precisament, un bon exemple d'aquest canvi, evolució o adequació als **nous temps** és aquesta **XIX edició del llibre de Cartes d'Amor**, la primera que s'edita en format digital.

Però tenint en compte aquestes premisses; si la vida va tan ràpid, si anem per feina, si ja no tenim **temps de res**, d'on surten totes aquestes persones que escriuen? Com és que tenim tanta participació? Que són dels pocs que queden? Que els haurem de dedicar un monument?

Les respostes a aquests enigmes les trobareu a les pàgines següents, llegiu-les si voleu treure'n l'entrellat i no perdeu **més temps!**

Gaudiu amb la seva lectura!

Sandra Suàrez i Plana
Regidora de Cultura i Ensenyament

CARTES GUANYADORES

¡NO ES JUSTO!

Juan Luis Rincon Ares
1r premi categoria sènior

¡¡Ay, amor, como polvo de estrellas!!
¡¡Ay amor que derriba fronteras!! (Víctor Manuel)

Que cuando el amor no es locura,
no es amor (P. Calderón de la Barca)

IES La Arboleda Perdida
Departamento de Historia.
Curso: 2° Bachillerato Grupo: 2℃
Recuperación del Tema I: **LAS RAÍCES HISTÓRICAS DE LA ESPAÑA CONTEMPORÁNEA.**
Alumn@: Juan Carlos Romero Vaca
Tutora: Dña. Amalia Marfil Gómez de la Lastra

Contenido de la prueba:

1.- Haz un resumen –entre 1.000 y 1.500 palabras- desarrollando el Tema I: "Las raíces históricas de la España Contemporánea".

2.- Compara la actual situación de crisis social y económica con algún periodo similar de la Historia de España. ¿Encuentras algún fenómeno parecido al 15M en ese periodo histórico?

1.- No es justo, Amalia, no es justo. A ver como te resumo yo esto. Yo también tenía hasta este curso el mejor expediente de mi clase, qué digo de mi clase, de todo el instituto como tú lo tuviste. Yo también tenía la mejor media académica para poder escoger la carrera que quisiera, cómo tú la tenías antes de que te decidieras a hacer Historia a pesar de la brillantez de tu expediente. Eras una institución en el instituto.
Cuando terminabas el Bachillerato yo empezaba la ESO: tú, plena, con tus camisetas de rayas, tu rebelde melena pelirroja, el inalcanzable archipiélago de las pecas de tu rostro: en suma, tus deslumbrantes dieciocho; yo, pequeño, invisible, con mi voz de pito, mi carpeta con el escudo del Cádiz, un macizo, qué digo, una cordillera de purulentos granos de mi frente, mis hormonados trece años en fin - y aunque nos separaban en los recreos yo te veía entrar y salir y.... no es justo, Amalia, no es justo. No es justo que porque tú, al primer intento, hayas conseguido tu sueño de volver, aunque sea de interina, al instituto a enseñar Historia, yo tenga que renunciar a los míos porque me es imposible pasar del tres con treinta en ninguno de los controles que he tenido que realizar de tu asignatura.
Menos mal que nunca has querido agregarme en el Facebook, de la misma manera que ignoraste las trescientas doce invitaciones que te envié para hacerme amigo tuyo en el Tuenti a lo largo de tu estancia en el instituto. Te lo cuento porque en el Facebook – el Tuenti ya no lo utilizo - empiezan a circular las crónicas malvadas de mis fugas "...a Babia persiguiendo la estela de la señorita Zanahoria". No es cosa mía, te lo juro, te llaman así. En el Bachillerato ya eras "Barbie Zanahoria", ahora sólo has subido grados en el tratamiento honorario.
Yo me enamoré de ti durante mi primer día de Secundaria y desde el segundo trimestre de mi primer curso dejé de esperar a Vane y a Ivan –eternos novios con los que compartí las idas y venidas al colegio de Primaria- y me iba a esperarte en las cercanías de tu portal. Siempre has vivido tan cerca de mi que esa persistente ignorancia tuya de mi vida y de mi presencia me parecía y me parece bárbaramente injusta, desproporcionada, casi ilegal. Desde allí te acompañaba en la distancia, siempre invisible, siempre por detrás y en mi soledad romántica te contaba "para mis adentros" mis planes de futuro. Vane

me decía que a las chicas os gustan los hombres mayores pero yo estaba seguro que cinco años de diferencia serían pocos cuando dejáramos el instituto y tropezáramos – estaba seguro que nuestras mentes brillantes, geniales, terminarían por atraerse - en la Universidad, por ejemplo. Pero tú cogiste una carrera corta y volviste al instituto ya de profesora con una rapidez que destrozó mis expectativas y ... no es justo, Amalia, no es justo.
No doy una en este curso y es por tu culpa, Amalia y no es justo. Y lo peor, tu asignatura. Es abrir el libro de Historia para estudiar y se me va el sentido detrás de ti. No importa la época o la cronología que estudie, allí te me apareces haciendo imposible cualquier intento de concentración. Te imagino, paleolítica tú, en la cueva ancestral, decorando Altamira con imágenes mías en las que cazo para ti el mayor de los bisontes para que te hagas el más sexy de los taparrabos y se me borran en el acto los miles de años, las ubicaciones de los yacimientos o los nombres de las herramientas. O irrumpes furtiva con plumajes y pedrerías en la corte inca - ¿una india con tu panocha incendiaria?- destrozando mis reglas nemotécnicas cultivadas curso tras curso, mis intentos de organizar en la memoria dinastías, batallas, rutas, fechas... o te transformas en la amante preferida del emperador francés– que suelo ser yo – y que lo arrastra a las más absoluta de las desesperaciones, a la pérdida de un imperio y ...al suspenso de una evaluación, la selectividad y al fracaso vital.

2.- Para crisis, la mía. Ni 15M, ni Cortes de Cádiz, ni nada. Me ha costado mucho decidirme. Al final he tenido que esperar a la recuperación – mi primera vez - y venir a la última fila de la clase, entre los más ceporros, para tener cierta tranquilidad a la hora de redactar y explicarte las razones de mi fracaso en tu asignatura sin que sospeche siquiera que puedes asomar la nariz a mi carta mientras la escribo. Me moriría de vergüenza si sintiera el navajazo de tus ojos azules volando sobre mi espalda, asomándote a mi texto y bebiendo mis palabras de amor mientras van naciendo. Tampoco puedo hablar de esto con mi tutor, José Luis, el de Lengua, entre otras cosas porque le he visto hacerte “ojitos” en la cafetería. ¡Cuidado con él! Hace lo mismo con el resto de las profesoras y con algunas de las alumnas. Por eso quemo este mi último cartucho. Sé que en esta prueba no te he contado nada de las raíces de la crisis ni del 15M ni de nada. (Por cierto, vaya preguntitas os habéis sacado de la manga: el Ceporro’s Club que tengo alrededor os anda maldiciendo en arameo. Auguro que el grupo de Facebook creado por tus detractores más furibundos **“Yo también tiraría a la Señorita Zanahoria en un comedero de conejos”** va estar calentito esta tarde.) Sé que merezco un MD como una catedral. No apelo a tu profesionalidad sino a tu corazón. ¿Nunca te has enamorado así, hasta jugarte la cabeza, la dignidad y el futuro, como yo lo estoy de ti? No sabes lo que te pierdes. No cambio ni un gramo de mi sentimiento - a pesar de que sea injusto, a pesar de que duela...- por un SF en Historia o por una décima más en Selectividad. La única MH – matrícula de honor- que me ilusiona es que esta carta consiga mover un poquito tu corazón y me concedas otra oportunidad de examen. Pero quiero que examines a mí no a mi memoria ni a mis nervios, celos, saberes o carencias. Quiero invitarte a dar un paseo - no me llega para cena, ni siquiera para cines o copas -, un paseo largo por el parque más lejano al que se pueda llegar con un bonobús y una mañana libre. Un parque donde nadie nos conozca, donde tú no seas ni la señorita A. Marfil, ni la Zanahoria, ni siquiera seas profesora ni yo sea cinco

años menor que tú ni tu alumno más perjudicado ni... Pasear, charlar, reír y contarte las muchas sombras y las pocas luces – alguna si que hubo - de mis cinco años de amor secreto, estrenar contigo mis dieciocho recién cumplidos en Enero. Fíjate además, en qué fecha has puesto la recuperación. Si esto no es una señal, qué digo una señal, una invitación a la aventura, tú me dirás. Si no te atreves, no puedes o no quieres a concederme eso... ¿podrías gestionarme de manera discreta un cambio de grupo?

Juan Carlos Romero Vaca
2° de Bachillerato C
14 de febrero de 2012

NOBLESA TRANSPARENT

Martí Casal Pelegrí

1r premi categoria júnior

Barcelona, 14 de febrer

D'ençà que vas estar meu que jo em vaig transformar en un altre. Em sentia altiu, com si flotés. Els meus companys deien que semblava estar als núvols. Potser exageraven una mica, però de vegades m'havia sentit surant entre ells. Amb tu, el món es veu d'una altra manera i és que des que tu ets amb mi que la vida se m'ha fet menys feixuga. Em costa concentrar-me i els entesos apunten a que tot això només és pura química, però tu ets tan noble amb tothom... Adoro la teva sensualitat i transparència. Crec que mai més tornaria a ser el d'abans si tu m'abandonessis. Et dic això perquè darrerament he tingut la sensació que m'estaves volent deixar. Cada dia et sento menys meu, és com si t'estigués esvaint, inconscientment, i jo no puc fer res per evitar-ho.

Darrerament tu m'estàs abandonant i jo em noto més moix, arrossegat i quasi pel terra. Estic tan esprimatxat que percebo la fi dels meus dies.

La Maria, que tot ho controla, s'ha adonat de la situació, ja que el meu aspecte ha esdevingut deplorable. Sort que ella m'estima, independentment de la meva parença, i m'ha dit que la nostra unió té una fàcil solució. Tu tornaràs a ser meu i llavors jo em tornaré a sentir com el primer dia de la nostra trobada. I de nou seré l'enveja de tots els altres. Jo prometo no guardar-te cap rancúnia pel teu involuntari abandó. De fet, la Maria ha trobat el perquè de tot plegat. T'havies anat dissipant lentament per una petita esgarrinxada, quasi imperceptible. "Tots els mals foren aquests", m'ha dit amb un somriure. Un bocí d'esparadrap i amb 100 grams teus, jo tornaré a ser el globus més joliu de sempre.

T'estimo, amic heli, el meu preferit gas noble.

FINALISTES CATEGORIA SÈNIOR

MI REY FERNANDO

Carmen Fernández Pérez de Arrilucea

Queridísimo esposo, mi rey Fernando:

¡Si supierais lo feliz que me ha hecho vuestra última carta! Cada vez que la repaso imagino a Vuestra Alteza a mi lado; me contempla, me abraza y separa con ternura la camisa que oculta mi pecho blanquísimo para admirarlo sorprendido, igual que lo hicisteis nuestra primera noche en Valladolid, allá en el año de 1469. Anunciadme con tiempo la hora de vuestro regreso. Cuando se acerque el momento quiero salir a vuestro encuentro dejando a un lado deberes y devociones, así me lo pide el amor de mujer que aventaja al compromiso de mis obligaciones como reina de Castilla. ¡Qué difícil es aunar ambas cosas!

Me preguntáis, Alteza, cómo transcurre la vida en la corte. Conocéis que vuestra esposa fue criada en un apartado convento, ignorante de cuantos conocimientos necesita un estadista. Así me he visto obligada a aprender latín —idioma que, como vos sabéis, es el que utiliza la diplomacia española—. Nuestros hijos, los infantes, estudian a Séneca y los historiadores latinos, anhelo proporcionarles las ventajas que a mí me fueron negadas. Se instruyen también en el arte de la música, el baile y el dibujo. Hilar, tejer y bordar forma parte de las horas que durante las tardes entretienen a las princesas. Sobre la educación de vuestro hijo Alonso os diré que aprende con rapidez. Mis dueñas se extrañan que no haga distingos entre el pequeño Alonsillo y nuestro bienamado príncipe Juan. “Lleva la sangre de mi augusto esposo, les digo, por consiguiente debe ser educado conforme a tan noble origen”. Amado esposo, confío en que seáis entero en el amor y acatamiento a vuestra digna esposa, que midáis como es debido juegos y pasatiempos. Disculpo cuanto puedo vuestras infidelidades, sin embargo, se me clavan en el alma como guijarros de hielo. Sabéis que me esfuerzo en mis ocupaciones, a vos toca cumplir como rey, como esposo y padre.

Cae la noche sobre el castillo con insultante urgencia, húmeda y fría. Las sombras impacientes abrazan las cosas y traen a vuestra esposa momentos de gozo y ternura. El contacto con los infantes me llena de placer, les hablo constantemente de su padre, les informo cuanto me es posible de los lugares por donde pasa el rey Fernando, tan distante de su familia, tan lejos de todo... Antes de acostarse, los príncipes me abrazan y besan el camafeo que llevo siempre al cuello con vuestro retrato. Más tarde, cuando el silencio protege la intimidad de la corte, después de platicar con mi querida Beatriz Bobadilla, me acuesto pensando en vos y sueño. Sí, mi querido y añorado esposo, sueño que estáis a mi lado, la cara enterrada en vuestro pecho mullido y mi cuerpo ahíto de pasión satisfecha. Fernando, deseo deciros algo, el amor de una mujer por el esposo incluye respeto, obediencia y sumisión, pero eso no es suficiente para mí; es mucho más. El amor hay que descubrirlo fuera de apasionados alardes; está en vagas miradas llenas de ternura; en sonrisas leves que denotan complacencia; en detalles que una mujer enamorada espera recibir de la persona amada.

No me canso de repetiros lo feliz que soy cada vez que llega una misiva nueva. Me hace tan feliz que, mirando al lecho de mi cámara huérfana, imagino a vuestra alteza que conversa muy quedo con su esposa a medida que la noche

cede su negrura al acoso del sol y empaña los cristales, antes de reencontrarnos en la soledad de las sombras, antes de fundirnos en un intenso y prolongado abrazo.

Mi rey Fernando, ruego al Altísimo vuestra protección y a nuestra Señora Santa María le hago idéntico encargo.

Isabel reina de Castilla

ESTIMADA CARLA

Gemma Ventura Farré

Estimada Carla,

He disparat una bombolla espessa de fum difuminant entre l'aire la teva imatge, des del canó de dos llavis molls per la set d'uns petons que, malgrat que intenti imaginar-m'ho, ja no són els teus. Compartint el quitrà i els sanglots d'un amor disfressat he agafat el cigarret amb dos dits apuntant la cendra, la meva cendra, per deixar-la caure entre l'asfalt d'un bar de mitjanit. Ella, distant, continua fusionant la melodia d'un saxo amb el ball del seu vestit. Em tempta amb el vaivé d'onades que dibuixen els seus malucs entre l'aire. Em vesteix la pell de foc. Però jo, des d'un tamboret i amb els colzes ferms a la barra, per més que m'esmerci, ja no sóc capaç de trobar la mateixa llum en l'alè d'altres delits.

Així és com he entès que aquests refugis, aquests falsos paradisos on la gent idealitza les seves frustracions a base de glops, no estan fets per a mi. He retirat la mirada de la sensualitat de dues cuixes per centrar-la fixament a la finestra. De sobte, aquest marc de vidre entelat pels desitjos que brollen dins del bar s'ha convertit en un paper en blanc on, quiet i convençut, he escrit una sortida. Sí. Ho he fet d'amagat, tan covardament com sempre, i he volat, sense saber com, cap a tu. Amb un sol impuls, he estès les ales buscant la transparència més fidel dels meus... bé, si m'ho permets, dels nostres records. Tan de bo tot fos tan fàcil com submergir-te entre el viatge del passat, sense permisos, sense peatge, tocant en qüestió d'instants la màgia del que anheles. Podent-ho recrear I, fins i tot, improvisant-ne un final atrevit, diferent.

És tan dolç com amarg. Per molt que reclami la teva presència, el ritme dels teus talons, l'elegància fusionada amb l'espai, les pestanyes negres i les ungles destenyides per l'ambició de voler esgarrapar un somni que penjava massa lluny, no apareixes. La gent em pren per boig! Se'n riuen, de mi! Potser els anys m'han trastocat o, qui sap, potser vaig mal afaitat. De fet, l'únic mirall on em veig reflectit es troba davant meu, entre totes aquestes persones perdudes, que mentre ballen la mateixa cançó comparteixen soledats fetes de saliva. Digue'm, que em crema la impaciència! Quant de temps hauré d'esperar per tocar la teva llum? Junts. Cos a cos. Amb l'interrogant lligat entre els nostres fronts, amb la tendresa i l'afany de despullar el futur a quatre mans. Com si fóssim la veu d'un piano que entre tecles negres i blanques busca desesperat una partitura sense repeticions ni final. Carla, xiuxiueja'm a cau d'orella... la cançó amb què tornarem a començar.

Era de nit, igual que avui, però aquella era més negra. S'havia vestit de dol i jo... estúpid de mi, no ho vaig saber reconèixer. Odio, segon a segon, els tres punts suspensius que vas escriure mentre estimaves la meva pell. Et diria hipòcrita! Llençaria amb ràbia cada record contra la paret! Però no puc, tots dos som culpables. Ens vam escapar massa lluny fins que el firmament sencer va caure sobre nostre. Fins que va guanyar el pes de la raó. Ara, vençuts, callem. Escolta aquest silenci i apropa't a mi. Respira i dóna'm oxigen perquè l'ombra

de la teva absència no m'acabi ofegant. Cabellera de carbó, dits de vidre, pintallavis discret, distàncies retallades, ulls de color fusta, complicitats de dues papallones que, entre els laberints de la vida, anaven xiulant i fent el distret.
La teva màgia de cop i volta va desaparèixer. Encara avui me'n faig creus! Res ni ningú es va immutar: el tràfec de la gent és tan egoista com imparable. Sota el cel, la platja dormia tranquil·la, semblava que estigués paint el teu comiat. Vaig enfonsar els peus a la sorra daurada només per sentir l'escalfor, el consol del mar... Aleshores, l'eufòria que brilla durant l'agost es contradeia amb les cortines de gel que em cobrien l'interior. El fred se'm filtrava als ossos mentre a fora, els flotadors i les cremes solars lluitaven contra l'exèrcit de cada onada.
Algú em toca. Un dit em frega l'esquena amb el gest de prémer un timbre. Abandono la mirada clavada més enllà de la finestra: a fora, al carrer, al punt mort d'un mur de rajoles que amb el tarannà d'una guillotina varen tallar tots els arbres, despullant un ramat de fulles que ara resten orfes entre oceans de ciment. Cap a la cantonada sona una ambulància, espantant els últims clients que intenten seduir amb quatre monedes una faldilla curta, un cos sense nom, un pecat clandestí. Amb les llums llargues i la sirena despertant el veïnat, el vehicle avança sense miraments l'equilibri d'uns ulls que hi veuen doble i de dues cames que no es posen d'acord. Aleshores, em giro a poc a poc, rebobinant la vida, convertint-me en l'espectador de milers de diapositives... i torno a sentir l'olor! T'insinuo, molt... molt a prop! Sí... ara t'ho confessaré tot! T'ho prometo, em desfilaré el silenci que m'havia cosit entre les dents! Ets tu! Segur! Has baixat del cel, com un miracle!

Aixeco el cap. No. El cambrer em fa fora. El bar està buit i els altaveus reposen sords i desendollats. Una fregona despentinada i la persiana mig tancada. M'havia quedat adormit mentre t'escrivia. He somiat en tu, en aquella nit quan vas marxar i els gossos em bordaven rabiosos per no haver-te pogut salvar. Maleït accident. Maleïda lluna! Mai més tornaré a despertar-me de nit! Ho juro! Resignat i arraulit, m'emporto el bolígraf del bar, m'assec a la vorera i busco paraules per acabar aquesta carta sense fer-me més mal.

Carla, ara que no em veu ningú t'esperaré sota el pont de l'estació. Agafaré aquell tren clandestí, el mateix amb el qual et vas convertir en una estrella aquella nit. Discret i feixuc, entre trajectes sense retorn anava escopint un fum melancòlic, una boira que em recorda sense pietat com se't fonia el vermell dels llavis entre els meus dits mentre s'escapava, vés a saber on, la teva llum. Amor meu... jo tampoc necessito el sol, ni pretenc formar part de la pols de l'univers. No vull que m'esperi ningú. Necessito arrugar l'hivern que passeja a pas lent davant meu, arrencar-me de l'ànima aquesta ombra fidel! He de morir, sense fer gaire soroll, per poder tornar al teu costat.

Sento com t'apropes a tota velocitat. Xiscla el grinyol agut de les vies. El fre no és capaç d'esquivar el destí. Encara ebri, sense haver pagat cap bitllet, sense necessitar cap vagó, m'aferro, amb molta por, a l'esperança que en un altre món... en una altra nit... en qualsevol bar... pugui ballar amb tu. Tanco els ulls. Carla, deixa'm creure en l'eternitat...

Mauri

PARAULES PETITES

Imma Flo Vallès

He intentat un munt de vegades començar aquesta carta, i després de totes he hagut d'acabar acceptant que mai seré capaç d'escriure't el que voldria. Mai podré posar la força del vent en una bufada, mai podré recollir la immensitat del mar en un got d'aigua, mai en sabré prou per dir-t'ho amb paraules. Tot i així, en tinc tantes ganes que no puc estar-me'n.

Quan puguis llegir-la i entendre-la per tu mateix, tan de bo et faci feliç però no et sigui necessària. Espero que hagis pogut reconèixer tot el que havia de dir-t'hi en els fets, els gests, les intencions, les coses bones i dolentes que siguis capaç de recordar, amb el cap i amb el cor.

El dia que vam sentir per primera vegada aquell batec accelerat trucant a la porta dels nostres dubtes i les nostres pors, es va obrir un sarronet que no ha parat d'omplir-se d'emocions, d'alegries, d'il·lusions. Hem mirat de posar-hi el que hem anat aprenent amb tu i els grans secrets que hem guardat junts.

Hem buscat on s'amagava la son quan arribava tard, hem empaitat la mandra amb pessigolles quan no volia marxar d'hora, hem trobat balenes, dofins i taurons nedant en un plat de sopa i hem fet amigues les verduretes de les llaminadures. Hem aixecat castells de sorra i ens hem conformat quan se'ls ha endut l'aigua i hem esperat que sortís la lluna encara que al cel una boira toqués l'altra. Hem mirat amb els ulls clucs i hem somiat amb la boca oberta. Hem anat fent tentines fins a assegurar cada passa.

També m'ha tocat fer el paper de bruixa, potser massa seca, potser massa injusta. Haurà valgut la pena si malgrat ser ingrat ha estat de profit.
Tan de bo vulguis prendre aquest farcell quan sigui l'hora de fer la teva. Espero que t'acompanyi sempre i puguis trobar-hi el que necessitis a cada moment; somriures per quan estiguis content, llàgrimes que t'ajudin a fer net, ànims per quan no tot sigui planer, paciència per seguir quan el camí et sembli llarg, i molts petons i abraçades i paraules boniques per repartir a mans plenes i sense mirar prim. Cada dia em fas riure, em fas pensar, em fas moure, em fas patir. Cada dia em fas viure. I cada nit, quan et miro adormit i et retoco el llençol, sospiro tranquil·la i sé que demà t'estimaré encara una miqueta més.

ESTIMADA JÚLIA

Joan Elies Andres Serer

Calafell, 8 de març de 2012

Estimada Júlia,

T'escric amb ferma determinació, però amb l'ànim esbiaixat.

Com m'agradaria tornar a veure la teua llum, recolzar l'orella damunt dels teus pits melosos i deixar-me hipnotitzar pel bategar compassat del teu cor. Desitge tant la teua llum...

Em trobe despullat de projectes, de jocs, de fantasies, d'alegries. Tracte d'escoltar la teua veu encoratjant-me l'esperit, però no la trobe enlloc. Busque la innocència perduda, t'acarone la pell i t'agafe les mans fins que t'endormisques arrepapant el teu cos petit i imperfecte damunt del meu. Em passe la nit sencera mirant-te, gaudint-te, dibuixant somnis. T'ensume mentre dorms i em guarde sols per a mi el teu flaire d'espígol. Cada segon el trobe intens, únic i, malauradament, efímer.

Em sabia l'elegit mentre t'abraçava, inconscient que la felicitat s'exhaureix. Trobe a faltar la nostra afable mediocritat, el privilegi d'haver-te tingut al meu costat i haver experimentat l'abassegadora fantasia de l'amor. Júlia, t'estime.
Gronxar el teu cos marcit per la malaltia m'ha fet covar l'odi envers aquesta existència que se'm revela insuportable. He tractat de reprimir la desesperació vanament, he provat de reconstruir el meu viure inconsistent, d'avançar amb fermesa, de mostrar-me eloqüent, però mai he estat un home valerós, tampoc mai ho he pretès.

M'imagine el teu cos consumit per la putrefacció de la mort dins la foscor del taüt, la inexorable descomposició de la teua aclaparadora bellesa exposada a les llargues nits d'hivern i m'esgarre per dins.

Per tot arreu et trobe a bocins. Una foto al fons d'un calaix, el sol rogent d'un capvespre d'hivern, el botó de la camisa que em vas cosir... La nostra casa s'ha convertit en un despietat magatzem de records.

Quan em faig preguntes, tan sols obtinc com a resposta el dolorós silenci que m'envolta. Només puc que sentir recança mentre patisc el pitjor dels turments: viure ancorat en el passat.

Sóc incapaç de resignar-me davant del caire tendenciós del destí, de no poder escoltar el teu riure, ni sentir com passeges amb tendresa el tou dels teus dits per la meua pell mentre la teua veu temperada em mussita un poema improvisat a l'orella. Júlia, t'estime.

El nostre amor va més enllà de la vida i de la raó. És fort i poderós, infinit com l'univers, inexpugnable com l'immens oceà.

Júlia, sóc conscient que no t'agradarà el que vaig a confessar-te. He decidit acompanyar-te per continuar junts el nostre camí cap a les quimeres. Em respondràs que no s'adiu al meu caràcter ponderat i reflexiu, que el meu deure és maldar amb determinació per sobreviure dignament. Ho he intentat, però les meues intencions han acabat esquerdades per la realitat, esclafades sota l'aclaparador martiri d'aquesta tristesa pregona que em flagel·la l'esperit un dia rere l'altre.

Ben aviat ens retrobarem molt lluny d'aquest món tan arbitràriament despietat. Llavors, tot esdevindrà finit menys el nostre amor.

Sempre teu,

Joan

MI AMOR HECHICERO

Pedro Luís Lencero Sampedro

Cada día que pasa te extraño más y más; los días pasan con calma, no tienen prisas por llegar a ninguna parte y la añoranza, cada vez mayor, se apodera inmisericorde de mi ánimo entristeciéndome poco a poco; la lejanía, horadando mi confianza, me arranca trozos de corazón con la ceguera de la distancia, como si no tuviera suficiente con la separación se regodea insuflándome celos y temores. Así y todo tengo momentos buenos al cabo del día, cuando te llamo y no te hago sentir mal, cuando pienso en el futuro y este se muestra generoso a tu lado. No sabes cuantos sueños tengo con esa idea. Me veo junto a ti riendo, luchando, compartiendo, caminando juntos, superando los problemas y alegrándonos cuando la ternura nos acompañe o cuando la tristeza pase de largo por nuestras vidas.

Pero también tengo momentos de miedo al pensar que hay muchas posibilidades de perderte, de que no se crucen nuestros caminos nunca más. ¿Por qué ese miedo?, ¿tanto dependo de ti?, ¿tanto me hace falta sentirme querido?, ¿eres la única persona que siente amor por mi o es lo que yo quiero creer? No debería sentir temor alguno. Si te amo debería dejarte ir, alegrarme de haberte conocido. Y de hecho así es, me siento muy feliz de que hayas pasado por mi vida; te debo mucho, desde que tu mundo y el mío se rozaron, cuando los dos empezaron a ser el mismo mundo todo lo que yo era empezó a transformarse en lo que estoy comenzando a ser ahora, alguien que ya no tiene tanto miedo a decir lo que siente, más comprensivo, menos egoísta. Todavía me queda mucho por alcanzar, pero los primeros pasos me los has hecho dar tú. Sin ti no seria lo que soy. Gracias por amarme, por hacerme sentir el poder de una caricia, por poder verme reflejado en la ternura de tu mirada y hacerme sentir mejor de lo que soy.

¿Cómo no temer tu ausencia? Si contigo el mundo es más hermoso, si a tu lado las penas son como niebla en un amanecer, que desaparecen cuando la luz de tu cuerpo las roza. Si hasta tu nombre te hace justicia, Aurora, la luz rosada que rompe la negrura de la noche, el comienzo del día, el triunfo de la alegría. Aurora vibra en mis labios, en mis sentidos anunciándome el fin de la noche, el comienzo de la esperanza. Cada vez que pronuncio tu nombre el aire se llena de fragancias tropicales, de olor a lluvia y tierra mojada; cada vez que oigo tu nombre la tierra se vuelve hierba y el silencio se llena de merengue.
Y si me llamas ni respiro para que mi aliento no apague la música de tu voz; si pronuncias mi nombre mi corazón deja de latir para que su golpeteo no quiebre el cristal que tintinea entre tus labios; y si amor es la palabra que brota de tu interior mi alma se estremece de júbilo y mi cuerpo tiembla de placer. ¿Qué embrujo es ese que tiene tu voz? ¿Qué hechizo tiene que con solo oírla se aclare mi cielo y se aleje la tormenta? ¿De qué fragancia se nutre tu aliento para que me embriague como el mejor ron y me haga perder la conciencia? De agua de lluvia, de canto, de promesas y esperanzas, de amor es tu voz.
Si tus ojos me fascinan y tu voz me hipnotiza, tu cuerpo me enloquece. Cuando lo recuerdo húmedo de sudor y caliente de sol, me enciendo como llama de hoguera. Cuando lo imagino danzando, tembloroso y agitado, me revuelvo y

me alzo como dardo feroz. Cuando lo sueño lánguido y felino acariciando las sábanas, me agito y me vierto en un río sin fin. Cuando mi mirada pasea por la imagen que recibe de tus fotos mi cuerpo se hunde en el tuyo, te explora como si no lo conociera, te prueba para descubrir tu sabor, te huele para aspirar tu deseo, mis manos viajan por tus curvas y se pierden en tus pliegues, te recorro una y otra vez hasta que exploto y grito. Grito de alegría por tener tu amor y exploto de dolor por tanta ausencia, exploto de placer al sentirte cerca y grito con tristeza al intuir el abandono.

Sí, a veces estoy feliz, pero otras lloro sin consuelo por lo que ya he perdido y por lo que posiblemente pierda.

Mi amor, no sabes cuanto siento no estar a tu lado; temo por tu soledad y por tu exceso de confianza. Te podría decir que la soledad es un bien difícil de conseguir, que la soledad nos lleva a nuestro interior, pero eso solo es verdad en parte, esa soledad anhelada es la que uno persigue; la soledad de la que tu hablas es la no buscada, la que nos acompaña incluso rodeados de otras personas, la que nos llena de desasosiego y nos corta la respiración. Sólo recuerda que la soledad no existe para aquel que puede recordar los momentos en que no estuvo solo y sabe que esos momentos volverán.

Mi amor, para ti todos los besos que quieras, mis mejores pensamientos te acompañan siempre, los deseos más gratos los pido para ti y los perdones imposibles los ruego para mí.

Corazón, te amo.

Tu esposo, siempre

ENYORANÇA

M. Teresa Torrens Playà

Enyorat amor,

Quants dies fa que no em bresses en els teus escrits, perquè ara ets el mar vigilat i fugitiu, que no troba la manera d'arribar a la meva escullera?

Aquest mal averany ens ha dissolt les paraules de complicitat i desig, que esverades corrien per les onades furtives de les nostres finestres. Sembla talment com si la vida hagués deixat de fruir; com si el desig tancat dins d'una ampolla de vidre, recorrent la platja de les nostres trobades, no avances en l'hora de donar-nos a beure novament, el glop que ens mantenia en la follia dels mots.
Tant t'estimo i et desitjo, que l'incert em desconcerta; tanmateix em fa agonitzar com una rosa marcida pel cruel gel que no li permet la fugida.

Ja no podem fer-nos aquells petons que anaven i venien, escrits amb el deler imprès, amb les lletres cargolades pel foc dels nostres sentiments, quan cada vespre i d'amagat ens dèiem tantes coses com "voldria lliurar-me a tu, en el camí de pètals, perquè m'inundessis amb l'escuma de la teva mar desbordada", i llavors em responies: "Et porto a coll, abraçada al meu cos, com una donzella que rep l'amor per primer cop. Et beso a pleret i m'ennuego tastant la mel dels teus llavis; vull trobar-te quan em desperti, per seguir-te estimant fins exhaurir les meves forces!"

El temps ens manté units, però les circumstàncies ens obliguen a la prudència, car no sabem si després de les vesprades perdudes, novament els sentits afloraran amb la mateixa follia. Desitjo les teves escomeses, els teus eixelebrats missatges… poder-te renyar per els teus atreviments que desborden els meus meandres, tornant-los cap a tu, encara més sobrepassats.
Recordes el nostre retrobament?
- Del dia que em vas enviar una rosa dibuixada en la teva poesia nuada amb paraules senzilles i tímides, quan el dol ens matava a tots dos!

Tu vas decidir obrir la porta del nostre amagatall, de l'habitació secreta, aquella que així anomenes, on em portes abans d'anar-te'n a dormir, on em beses i em posseeixes…i jo, mil quilòmetres ençà, llegeixo els teus anhels i em transporto com una ombra que fuig del seu cos material mentre s'arrecera a l'ampit de la teva finestra; obres els porticons, entro i junts celebrem sota els rajos de la lluna plena la cerimònia de l'amor més furtiu i intens.
Quan haurem d'esperar per retrobar-nos en aquest íntim món de gosadies, de besllums, de carícies, de petons, de poesies i proses, d'imaginades trobades a milions?

Et vull i et necessito, i no renuncio ni per poder-me sentir innocent del pecat que diuen ens taca, per voler-te sempre, llambregant pels còdols del meu cos eixut i madur. Tu em crides cada dia, transportant en silenci els teus mots;

m’agafes i m’acarones amb les teves mans expertes, omplint-me d’òsculs, mentre em desitges “bona nit “
Jo te’ls torno emocionada, i quan recolzo el meu cap sobre el coixí, tanco els ulls i abraçant-me al teu cos invisible, sento el teu frisar sota els meus llençols, on amago la teva imaginada estada.

Busca el camí de tornada, no et perdis pel gorg del desencís, mentre jo espero la teva arribada, comptant els dies del teu revenir!
Et beso, amb tota la dolçor i la força de què sóc capaç, et toco i et sento, suau com un lliri blau fregant-me les galtes.

No m’oblidis, car jo no ho faré, ja no podria!

T’estimo...!

Març 2012

UN DESCONCERTANTE PUNTO Y FINAL

M. Carmen Martínez Gutiérrez

Tengo un viejo libro de bellos poemas. Entre sus hojas duermen pétalos secos de flores silvestres. Me recuerdan que un día se mecieron alegres, dejándo volar su aroma entre la fresca brisa, bajo el sol de primavera, pincelando de colores, el verde oscuro del prado.

…Y míralas, aquí están, secas, mudas y descoloridas… ¡y sin un ápice de su perfumado olor!

Tengo una manta de colores y un sofá, donde me tumbo con desgana, me cubro hasta el cuello y me evado de la realidad, mientras escucho la entonación perfecta, de la sonata de violín nº 6 de Paganini.
El quejido sublime del violín se cuela por mis oidos e inunda mi alma de paz. Cierro los ojos y me sumerjo en el suave tacto de la manta que acaricia mi tristeza y reconforta mi soledad… mi apatía.

Tengo un gato de pelaje gris y ojos verdes que me acompaña con su tenue respirar, el sabe de mi silencio y se acomoda en mi regazo, al lado del corazón. Juntos escuchamos, tumbados en el sofá, la esencia que emana de la música. Le acaricio su cuerpo suave y mientras ronronea, le leo unos versos del viejo libro.

Tengo un puñado de recuerdos, desgastados, que apenas son un trazo gris difuminado en mi memoria. Y dan vueltas en mi cabeza pero no encuentran un lugar donde quedarse a descansar. Ya no hay nada que logre darles el color y el brillo de entonces… en aquél tiempo tan lejano ya.

…Y además, afuera, no para de llover…

Tengo, también, un sueño que es: seguir soñando que sueño, seguir soñando que estás aquí y despertarme entre tus brazos.

…y también tengo lágrimas que no puedo derramar…

Lo que no tengo son palabras. Te las llevaste todas: las consonantes, las vocales. Borraste los puntos y comas, el punto y aparte, los suspensivos… Te quedaste con todos los acentos y admiraciones, el paréntesis y los interrogantes.

Se rompió mi vida, se quebró mi alma. Se quedaron contigo aquella noche de lluvia… en el asfalto. Me quedé sin ti, se apagó tu luz.

Tengo tu viejo libro de bellos poemas, nuestro sofá y la manta. Nuestro gato de ojos verdes, unos recuerdos gastados…

Un sueño que nunca se cumple y unas palabras que no puedo pronunciar, porque están rotas… solo me queda…

…un desconcertante punto y final.

M.C.

ESTIMADA ÀNIMA

Alva Vilaplana Pèrez

València, 13 de març del 2012

Estimada Ànima:

Algunes nits, encara tanque els ulls per permetre'm somiar-te al meu costat. Em deixe portar entre anhels i em projecte acaronant la teua pell blanca, suau. Sentint-te a prop, exhale la teua flaire dolça, gessaminada. Entrellace els meus dits entre els teus i no em canse d'observar-te, de compartir-te.

Imagine. Sent el teu riure de manera sorda i em concentre en el soroll, per fer-lo créixer i contagiar-me de rialles. Lentament, m'encare a la finestra, i cride amb força el teu nom perquè puges a berenar. Gaudisc amb la teua fruïció i els relats de tots els descobriments que has fet el dia d'avui. Tomba la nit i juntes seiem al sofà, per a acabar la teua disfressa d'espantaocells. Ens queden molts pardalets que apegar a la camisa! I mentre et descargole eixos cabells que et cobreixen el front, t'observe dormir profundament amb un dels ocellets aferrat entre ambdues manetes. Acuradament, t'agafe en braços i t'acotxe entre les flassades del teu llit. Delicadament t'estenc la camisa acabada a la tauleta de nit, perquè siga la primera imatge que veges en despertar. Orgullosa de mimar les teues il·lusions, apague el llum.

Sé que sols són imatges dins la boira de la meua ment, però somric en somiar-me fent-te pessigolles, i amb el teu riure, com un cant dels ocells de la camisa, que ompliria l'estança com un brillant raig de llum.

Deixe d'imaginar i recorde. Torne a sentir els neguits a la boca de l'estómac. Sentir que havia arribat el moment. El primer moment que ens trobaríem soles. L'anhel a tu. Cada part del teu cos que m'encisaria, que em vincularia a tu cada resguard del meu esperit.

Somric tristament, mentre assaboreix el regust salat de les llàgrimes que rodolen galta avall. Intente controlar la forta tremolor del meu llavi inferior mentre entenc, aquesta vegada sí, que visc de records. D'una memòria inventada encaixada en dibuixos de futur, pintats amb esperances. D'irrealitats narrades tantes vegades que acabaren per conformar la meua utopia. Per no deixar-me assimilar que ni tan sols vas veure la llum del sol. Per esborrar l'amarg crit que m'esquinçà per sempre l'ànima en xicotetes espurnes. Pedaços impossibles de reconstruir en saber que no viuries la vida al meu costat. En ser conscient que els teus pulmons no respiraven. Que el teu minúscul cor havia deixat de bategar abans de patir la desolació d'aquest món. Han passat alguns mesos, Animeta, però habites el meu cor com si encara fóra ahir el dia que vaig saber que t'esperava. Sé que potser no va ser el teu moment de respirar entre nosaltres. Sé que no eres aliena al caliu d'estima que t'esperava al nostre si. I també sé que, tard o d'hora, tornaré a sentir les teues pessigolles sota el meu melic. I m'indicaran que torne a gestar-te un altre cos. Un altre contorn que allotge la teua ànima; l'essència de la meua xiqueta.

I encara plore amb més ràbia per sentir amb tanta netedat la força amb què t'estime sense haver tingut la possibilitat de conèixer-te. Perquè el buit que has deixat a la meua vida sols es podrà emplenar d'estels fugaços, que s'esvararan a cada tombar del sol. I volaràs amunt, enlairant-te junt l'etèria massa de núvols que et bressolaran entre uns braços que jo, encara avui, materialitzaré com si fossin els meus.

T'esperaré animeta. Esperaré el teu retorn. Per portar-te egoistament a la terra dels vius. Per recollir tota l'angoixa actual i ofrenar-te-la convertida en esperança.

Sempre teua,

La mare

FINALISTES CATEGORIA JÚNIOR

LA CARTA NÚMERO 13

Laura Solé Aymamí

T’escric a tu.

Prenc la ploma entre els dits tremolosos i em dirigeixo per enèsima vegada a la temptativa d’absència de la teva figura. Són les sis de la tarda i a casa la buidor fa vessar l’ambient per les escletxes mal tancades de les finestres amb baf. La teva presència a mitges tintes, per primera vegada, no em pressiona, ni m’estreny l’esòfag, ni em fa vomitar fragments de fetge pel terra tacat.

En realitat no sé per què ho intento de nou. No pretenc que em responguis mai. No pretenc que m’escriguis unes ratlles dolces demanant-me perdó per haver estat incapaç de fer-ho, ni pretenc que donis senyals de vida mai més. Escric simplement perquè no tinc cap altra manera de repetir el que ja saps, el que t’he dit cada mes, el que no hauria calgut explicar-te perquè tots dos hem sabut sempre a la perfecció. Què hi ha que no coneguis de mi? Què hi ha que el temps hagi pogut amagar als sots de la nostra ignorància? A hores d’ara poques són les coses que se’ns escapen de l’altre.

La teva ombra errant s’ha après de memòria les rutes dels carrers de mitjanit. Els fanals en penombra, el rumor del plor acumulat en les cavitats. Cada pas, cada escorça, cada gest d’indecisió ha deixat cicatriu a la pell malmesa pels talls. Fa vint vespres vaig pensar que a la fi havia arribat el moment. Però després de dotze intents és inevitable adonar-se que la corda i el ganivet es resisteixen a abraçar sota l’impecable record d un fill, la viva imatge del que ensems es va estimar.

És estrany estar tan unit a una persona de la qual un se sent tan distant. El llum ataronjat penja sobre la taula mentre sona la reconfortant veu d’Elliott Smith i la boira surt del meu pit en forma de fum. Respiro a glops pausats, m’aturo i quan m’adono que volo lluny del paper intento tornar en si.

Ara, però, tot es veu clar. Fins i tot aquesta tarda, en la fosca, somrius amb tristesa perquè saps que res podrà interposar-se a la cinètica del tren quan les vies submises siguin l’antítesi del teu salt.

T’escric a tu, i de tu m’acomiado perquè el que sóc jo fa temps que ho he perdut. D’aquí a unes hores, per fi, els rails de l’estació més propera acolliran l’esquitxada de la teva simbiosi, l’últim rastre del meu cos. Ara tanco els ulls i m’acomiado de tu, estimat jo, amb l’esperança que la tretze sigui l’última carta.

T’escric a tu.

EL QUE VE DE DESPRÉS

Foix Coral Mallofré

Hola,

Com hauràs pogut comprovar m'he estalviat de posar el remitent confiant que, quan acabis de llegir aquestes línies que segueixen, tu sola sabràs qui és el que ara escriu sobre paper.

Tinc por. Tinc por d'escriure alguna cosa que et pogués molestar i que, amb això, acabés la nostra relació per sempre. No sé què dic. Al cap i a la fi, després de llegir la carta també haurà acabat la nostra relació. És a dir, no hauria d'enviar-te-la. Ara et diria que és que ja no sé què fer, que estic desesperat, però seria mentida. Sí que hi ha altres coses a fer, com per exemple no enviar-la. Intento fer-te riure però crec que faig més aviat pena. Em faig pena a mi mateix. Però he d'admetre que vull enviar-la. Què hi tinc a perdre?, preguntaria un inconscient. Hi tinc molt a perdre, començant per la teva amistat i acabant per la meva dignitat. Tampoc tant com la dignitat, intentaria convèncer-se a si mateix un il·lús. Ostres, els pensaments em van molt de pressa, sembla gaire bé que estigui fent una llista per decidir si enviar-te o no aquest intent de declaració d'amor. Els pensaments em van molt de pressa, però el cor encara més. Sembla talment com si et tingués davant.

I jo em pregunto, de debò mai has notat que quedava gairebé sense poder parlar quan em somreies? Ni tampoc has vist com et mirava dissimuladament quan estàvem tots junts i tu feies les teves habituals pallassades? Ni tan sols t'has adonat que m'acostava a tu amb qualsevol excusa, per molt repetida que pogués ser? Realment no has vist que he buscat tots els motius possibles per aconseguir estones i més estones per passar junts? Mai has estat conscient de la meva excessiva i acalorada preocupació per tu sempre que et veia en un mal moment?

Et diria que m'he esforçat per fer que res d'això es notés però és ben bé al contrari, ja que m'he passat més de nou mesos enviant-te tots els senyals que se m'han acudit per fer-te veure el que sento per tu. Totes menys aquesta. Aquesta ha de ser sempre l'última carta a jugar? No, n'hi ha molts que diuen que no. També n'hi ha molts que diuen que sí. Jo he fet cas als segons no per falta de ganes de dir-te el que sentia, sinó per la por que ara mateix està fent que, més que una preciosa carta, aquest relat sigui un batibull d'idees mal expressades i amb un intent d'humor molt difícil d'interpretar. De fet, potser sí que en alguna frase t'he fet somriure o fins i tot deixar anar una petita rialla, però em sap greu no poder-te dir que amb això ja em conformo perquè seria una altra mentida. És trist però cert. Tot i que he d'admetre que si aconsegueixo fer-te somriure una mica seré feliç, molt feliç.

Vaja, quin munt d'estupideses. No és, ni de bon tros, el que esperava dir-te el dia que per fi em decidís a confessar-te aquest desig que sento per tu, però una vegada algú em va dir que en el moment en què una cosa ha de passar et surt del cor. Bé, doncs et puc garantir que tot el que ha precedit aquest patètic,

i potser absurd, final, m'ha sortit del cor. Pràcticament ni he pensat què deia, i és per això que escullo aquesta carta com a única i definitiva.

M'he decidit i he decidit no fer-me enrere. No perseguiré el carter per saber si t'arriba el sobre, però espero que t'arribi aviat. Et diria que seria millor que no el rebessis, però, si això passés, aleshores jo mai sabria què ve després i, arribats a aquest punt, no ho puc permetre. Ja he esperat prou temps i ja he arribat a veure, tot i que no a entendre, què és el que hi ha abans. Ara necessito veure què ve després i confio que tu sabràs com fer-m'ho saber.

Gràcies.

N.E.

9 d'abril de 2011

ESTIMAT

Georgina Boluda Morales

Estimat,

Ho hem de deixar. El nostre amor és com una rosa. Té el tacte del vellut, tan suau, atractiu i dolç, però quan estàs admirant la seva increïble bellesa, sents un dolor punxant i terrible. Malgrat el suplici i la tortura et meravelles de la seva gràcia i el seu especial encant. I segueixes mirant i mirant, fins que notes que les gotes de sang regalimen pel teu canell, vermelles, com el color de la rosa. Malauradament, l'has de deixar perdre i has d'anar amb amatença a curar-te la ferida. I encara més sofrença és la que et causa no poder-la agafar ni tenir-la mai més a les mans ni olorar el seu aroma ensucrat; perquè saps que al cap i a la fi ets tu la que sortiràs perdent.

Quan ens van presentar, quan et vaig descobrir, no m'acabaves de convèncer. Però la temptació era cada cop major i no ho vaig poder evitar. Llavors vam començar a passar temps junts i jo estava radiant, desprenia felicitat, estava als núvols i no volia baixar, perquè la sensació de pau era tan agradable… Tu i jo i ningú més...

Però alguna cosa havia de sortir malament, oi? Per què no pot ser perfecte? Per què sempre hi ha d'haver un defecte darrere? Per què no pots admirar la rosa sense sentir dolor?

La magnitud del temps que passava amb tu era creixent i per una part m'agradava. M'encisava la teva presència; però sabia que m'acabaries fent mal. A poc a poc et vas anar convertint en el centre de tot. Eres el meu Sol en el meu sistema solar, tu eres l'eix de la meva existència, sense el qual jo no podia ni subsistir ni viure.

No estudiava, no sortia, no menjava en poc temps m'havia oblidat dels meus amics i de la meva família. Però jo no ho veia, perquè estava cega, cega d'amor! I no me n'adonava, t'ho ben juro!

Fins que un dia que no et vaig tenir, vaig patir i em volia morir, t'ho asseguro. Em sentia desprotegida i recordava els bons moments amb una laxitud melangiosa pròpia d'una persona desgraciada. Records com ara la forma de conèixer-te a poc a poc i de com em vas ajudar a fer nous amics. Evoco moments màgics on només existíem nosaltres dos… Aleshores sí que vaig veure que s'hi havia de posar punt i final perquè l'única que en sortiria perjudicada seria jo.

Per això t'escric aquesta carta, a contracor, amb la finalitat de fer-te saber que encara t'estimo, però he de parar, perquè sóc addicta a tu.

Per aquest motiu ho hem de deixar, Facebook. No puc més. Donem-nos un temps, perquè no vull que el meu cor plori. Estimat Facebook, m'has donat

estones agradables i felices però també de doloroses i patidores, i no, no vull ni puc seguir!

Et trobaré a faltar, creu-me, però adéu…

G.

AMOR AL MAR

Anna Santacreu Puiggròs

Estimada, les paraules que t'escric em surten directament del cor.

Si busquessis entre els teus records, potser trobaries l'inici de la nostra història, la història d'un amor impossible.

Tu, una bella rosa nòrdica, vas venir a la meva terra a buscar un sol escalfador, que et fes brotar els pètals rogencs que sempre omplien les teves galtes nues. Jo, un jove i alhora vell llop de mar, vaig poder admirar la teva brillantor una vesprada clara, on el cel estava ennuvolat i tu n'eres la protagonista.

A mesura que les cartes d'amor anaven omplint el meu diari, tu i jo ens vam enamorar.

Però amor, què més et puc dir, que t'estimo, que ho sento però que el nostre amor és impossible; t'enganyo si et dic que voldria venir amb tu als països tapats per una fina manta de neu... No, no et vull ferir el cor dient coses que tu i jo sabem que no són certes.

La veritat és que el meu cor està dividit en dos, tu i ella.

Tu, una de les persones més importants de la meva vida. Tu ets una d'aquestes persones que quan el meu interior estava fosc i negre, arribaves i amb la teva escalfadora mirada desapareixien les meves preocupacions. I ella, ella també ha estat molt important per a mi, ella m'ha criat, ella m'ha ensenyat a ser fort, a ser el noi de qui t'has enamorat.

La mar… Quan dic aquesta paraula els problemes se'n van com si una onada, se'ls emportés fins al fons marí, un lloc on totes les preocupacions dels mariners formen grans esculls preciosos. La mar. La bellesa de la mar em fa empènyer amb més força els rems de la meva barqueta.

Ho sento, però em tempta molt més mirar enllà i veure un blau del mar, un blau que enamora, i veure també el blau cel; saps que aquests dos colors van estar creats per viure separats? Doncs no, són com el nostre amor, un amor que només es pot apreciar a l'horitzó.

CARTA MEDIEVAL D'AMOR

Júlia Real Babí

A Dulcinea,

Vulgui bella dama sentir el que de bon grat li cantaria, car el deure em crida i no sense recança de triomf podré esposar una dama tan bella com vós sou, oh estimada. Un nom tan harmoniós, singular, peregrí, com el vostre; fins i tot el vent s'atura a assimilar-lo. Mateix *Amadís de Gaula* sent la versatilitat del seu fràgil títol, tot essent bon cavaller. Els arbres s'encongeixen davant tanta bellesa, que envejoses flors anhelen a equiparar-la. Que el camp llaurat en plena rosada emmudeix present la vostra capacitat abrusadora, dama de caient sinuós i embriagador. Sapigueu vós que sou tot allò que anhelo, car sense dama un cavaller és arbre sense fulles ni fruit, cos sense ànima. Com a servei a la meva república, em declaro cavaller errant. Alço l'espasa dels meus avantpassats sobre tot aquell qui no reprimeixi la seva gosadia. Avui, en terres altes de Castella, per valls profundes, que els esperits hi canten a l'albada; i cims de dents caníbals, he tingut un encontre amb un indesitjable. Sort n'ha tingut el pobre maldestre, del dèbil i sentimental mosso que m'acompanya. Aleshores he pensat en vós: només per vós netejaré el món de tots els mals, només per vós ajusticiaré les ànimes pecadores. Només per vós, amada meva, començo aquesta processó, a la fi de guanyar-me la vostra voluntat i el vostre amor.

Don Quixot de la Manxa

Aquest manuscrit inèdit ha aparegut recentment a l'escrivania de l'abadia del Monestir de Poblet. L'autenticitat de la carta està en mans d'experts.

Ajuntament de Calafell
Regidoria de Cultura